

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Latronis conuersio & pœnitentia quæ nos instituant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Iet diuina clemetia. Ah quantum exemplum suae miferationis nobis reliquit, quantum ad veniae spem nos peccatores erexit. Quid conferre potest regnans, si tantum contulit moriens? Quam magna est multitudo misericordiae tuae Psalm. 30. super nos Domine, ijs praesertim qui confidunt in te? Bonitas es, misericordia es, fons miferationum es. Et quid mirum, si ex te aliud fluere non potest, quam misereri & parcere, diligere & consolari?

Latronis conuersio & poenitentia quae nos instruant.

Christus iniurias atq; blasphemias à vilissimis quoq; hominibus indignisq; cuiusmodi alter erat latronum passus est: quo doceret nos, non à magnis tantum, sed à vilibus quoq; vilia patienda, ne nostra patientia fit propter homines, puta propter illos qui eiusmodi sunt, circa quos non audemus amaritudinem vindictam vè exhibere. Quamobrem si Christus causa est, quare nos exhibeamus patientes, aequè mansuetudinem seruamus, siue nobilis sit siue vilis, qui premit. Secundò discimus, quamuis nostras patienter iniurias tolerare debeamus, non tamen ad Dei debemus dissimulare iniurias, sed exemplo huius venerabilis latronis, illas arguere, prohibere impedire, coercereq; debemus, vbicunq; licito modo, hoc est, absq; peccato eas repellere possumus. Tertiò docemur sperare de diuina misericordia, quia nec peccati magnitudo, nec multitudo scelerum, nec turpitudine, nec poenitendi tarditas, hoc est, neq; in peccatis perseverantia, possunt nos (si modo poenituerimus de peccato, vouerimusq; ad Domini nos corrigere voluntatem) impedire à perceptione diuinæ remissionis, veniae & misericordiae. Quicunq; ergo peccator, quantumcunq; sit, quamdiu etiam peccando perseverauerit, imò quam gratia etiam peccata fecerit, si vel in extremo vitae doleat quod Deum suum offenderit, & quamlibet viuendi, finis adsit, si tamen diutius viuere aut deberet, aut posset, quod totum Deo committit, veller omnem suam vitam mutare in melius, atq; tam peccata omnia, quam peccandi occasiones pro virili euitare, non dubitet se saluandum.

Quartò, nemo tamen super hac spe diuinæ misericordiae peccet, nemo vsq; in finem poenitentiam differat. Est namq; Dei gratia hæc tam admirabilis, quam rara, imò rarissima & singularis, vt qui male semper vixerit, nec poenituerit, tunc primò in vitae extremo se corrigat, & verè salubriterq; poeniteat. Verè atq; salubriter poenitet, quisquis non tantum dolet propterea, quod peccando sibi comparauerit infernum, verum etiam de hoc præcipue dolet, quod piissimum suum amantissimumq; offenderit patrem cælestem, creatorem suum ac redemptorem: aded, vt si nulla etiam foret peccatis poena infligenda, nullus esset infernus, nullum peccatis deberetur supplicium, nihilominus doleat poenitens ex toto corde, quod Deum offenderit, cui post hæc integro fidelisq; corde vult seruire obedireq; etiam (si possibile foret) gratis, hoc est, absq; mercede, & sola ex charitate, puta quia eisdè Deus ipse, bonus dignusq; est cui seruiatur. Vbicunq; hæc poenitentia inuenitur, huius latronis est poenitentia, & veniam meretur cum latrone securam. Verum quomodo dixi rarissima est hæc poenitentia: & timendum est, ex mille hominibus vix vnum esse qui hoc modo poeniteat, ex ijs videlicet, qui poenitentiam suam in finem vsq; differunt. Siquidem eorum qui in fine tantum poenitent, qui

Patientiam
vbicunq; seruā-
dam esse.

Iniurias pro-
prias patienter
toleranda s, sed non
iniurias Dei.

Peccatori-
bus speran-
dum esse de
diuina misere-
cordia.

Peccandum
non esse su-
per spe diuinae
misericordiae.

Poenitentia
vera quae sit.

Poenitentia
ad mortem
vsque dilata
cur raro sit
vera.

confitentur, qui Ecclesie recipiunt sacramenta, maxima est pars, qui pœnitentia ex timore duntaxat feruili, quia inflat periculum ineuitabile, quod euadere optarent, quærentes quæcunq; sciunt remedia opportuna: quæ tamen remedia nequaquam quærerent, si abesset periculum, aut si vita adhuc longior illis certa foret. Pœniteamus igitur dum sani sumus, dum adhuc, si uellemus, delinquere possumus: ut pœnitentia nostra non sit ex necessitate, sed ex uoluntate. Quod si neglexerimus, saltem in ultimo uita, quomodo supra dixi, uerè & ex animo & corde Deo nos humiliemus. Doleamus itaq; (quicquid etiam nobiscum fiat) in primis, quod pietissimum offendimus patrem, quem nollemus posthac offendere pro toto mundo, sit nobis propositum atq; uoluntas. Hanc si gratiam in nobis senserimus, non est unde ueniam desperemus. Sed uultus quisq; eiusmodi in fide & spe sua securus sit & constans, quia non damnabitur. Iuuat nihilominus eos quoq; qui sunt duri cordis, si sensibilem in se non percipiunt aut sentiunt dolorem, ut secundum rationem doleant, id est, detestentur sua peccata atq; suam malitiam. Iudicent omni se pœna dignos, doleant quod non sentiunt lachrymas, compunctionem sensibilemq; contritionis dolorem, optent huc habere, atq; in holocaustum Deo se posse per iuges lachrymas offerre. Quisquis hanc rationalem contritionem habuerit, etiam si cordis sensibilem nequeat obtinere, uel propter corporis dolores, uel propter aliam causam Deo cognitam, quam tamen ex corde libenter uellet & optaret habere, non desperet: quia Dominus illum non abijciet, sed ut pater colligit filium.

Dolorem de peccatis sensibilem non habenti quomodo sit dolendum.

*IESUS ASTANTI CONDOLENS MATRI
commendat eam Ioanni. Articulus XLVIII.*

Ioan. 19.

STabat autem iuxta crucem Iesu mater eius, & soror matris eius Maria Cleopha & Maria Magdalena. Cum uidisset ergo Iesus matrem & discipulum stantem quem diligebat, dicit matri suæ: Mulier ecce filius tuus. Deinde dicit discipulo: Ecce mater tua. Et ex illa hora accepit eam discipulus in suam.

HOMILIA XLVIII.

QVando Domini mater ad Domini filij sui contemplandam accesserit passionem, incertum est. Hanc tamen in spiritu nunquam creditur ignorasse, ut potè quam uel ex prophetarum lectione, quos perfectissime intelligebat, uel ex filij præuia reuelatione didicerit. Certum est autem, dum Iesus esset in cruce, illam astitisse cruci. Voluit autem illam Dominus in hac sua crucis passione secum habere, ut à dolore, à quo illam fecerat in partu immortalem: & à pœna, à qua seruaturus erat illam in morte illa sam, (unde dormisse potius dicitur, quam mortua, licet non dubitetur mortua, absq; tamen pœna mortis gustata) nunc sub cruce filij, & partus dolorem & mortis pœnam gustaret. Voluit eam quoque adesse sibi, ut illam commendaret, atque custodem illi daret Ioannem. Voluit, inquam, astare sibi matrem, quo & sua passio sibi grauior ex compassione & presentia matris fieret, & nostri redemptionis copiosior esset. Voluit tandem adesse sibi in doloribus matrem, ut ex ijs quæ

Matrè suam quib. de causis Christus passioni suæ interesse uoluerit.

oculis